

Пурсишҳо ва посухҳо

Дафтари хифз ва наشري осори Мансури Ҳошимии Хуросонӣ ҳафизаҳуллоҳ таъоло

Коди пурсиш: 132

Аҳком

Аҳкоми макосиб ва машоғули ҳаром

Нависандаи пурсиш:

Алӣ Розӣ

Аҳкоми макосиб ва машоғули ҳаром

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Нависандаи пурсиш: Алӣ Розӣ

Тарихи пурсиш: 19/04/2016

Назари алломаи Хуросонӣ дар мавриди иди наврӯзи бостнӣ ки дар байни мардум аз дербоз дорои аҳмият аст чист?

Посуҳ ба пурсиши шумораи: 6

Тарихи посуҳ ба пурсиш: 22/04/2016

Дар миёни рӯзҳое ки Ислом ид доништа аст, рӯзе бо номи <<Наврӯз>> вучуд надорад ва бо ин васф, касоне ки пайрави Ислом ҳастанд низ наметавонанд чунин рӯзеро ид бидонанд ё бо он монанди ид бархурд кунанд; Чароки дар ин сурат аз Ислом пайравӣ накардаанд; Хусусан бо таваҷҷуҳ ба инки чунин рӯзе дар замони Расули Худо саллаллоҳу алайҳи ва олиҳи ва саллам низ вучуд дошта ва агар шойиста буд ки ид шумурда шавад, Расули Худо саллаллоҳу алайҳи ва олиҳи ва саллам онро ид мешумурд, дар ҳоле ки Расули Худо саллаллоҳу алайҳи ва олиҳи ва саллам онро ид нашумурда ва бо он монанди ид бархурд накард ва таъбан ҳеч як аз саҳоба ва аҳли байти ӯ низ онро ид нашумурданд ва бо он монанди ид бархурд накарданд, магар Муъовия писари Абу Сӯфиён ки бино бар ривояте онро ид шумурд ва бо он монанди ид бархурд кард (нигоҳ кунед ба: Ибни Абдулбир, Ал-Истиъоб, ҷ3, с1420; Заҳабӣ, Сиярул аъломил нубалоъ, ҷ3, с157). Оре, сарфи назар аз ривоятӣ сохтагӣ ки дар бархӣ манобеъи шиъӣ монанди <<Беҳорул Анвор>> (ҷ56, с91) ба воситаи Муълло ибни Хунайс аз Ҷаъфар ибни Муҳаммади Содик расида ва фоқиди эътибор аст, дар ривоятӣ воҳид вале машхур аз Алӣ ибни Абӣ Толиб расидааст ки фармуд: «نَوْرُونا كُلُّ يَوْمٍ» (Самъонӣ, Ал-Ансоб, ҷ3, с37; Зимахшарӣ, Рабиъул Абзор, ҷ1, с40; Муттақии Ҳиндӣ, Канзул Уммол, ҷ14, с180; Ибни Бувувай, Ман ло яҳзарул фақиҳ, ҷ3, с300); <<Наврӯзи мо ҳар рӯз аст>> ва ин ба маънои он аст ки онон рӯзи хоссоро бо ин ном наметинохтаанд ва хос кардани як рӯз барои анҷоми корҳои шойистаро неку намедонистаанд, бал муътақид будаанд ки корҳои шойиса бояд дар ҳамаи рӯзҳои сол анҷом шавад, на инки танҳо дар як рӯзи хос анҷом шавад, ё бадтар инки дар он

Аҳкоми макосиб ва машоғули ҳаром

рӯзи хос ҳам анҷом нашавад!

Оре, фаро расидани баҳор, замони зинда шудани табиъат пас аз марг аст ки нишонаи қудрати Худованд ва ёдовари рӯзи растохез аст ва аз ин чихат, таваҷҷуҳи бештар ба он барои ибрат гирифтани ва шукри неъматҳои Худованд ишколе надорад, балки корӣ бойиста аст; Чунонки Худованд ба ин кор амр карда ва фармудааст: ﴿فَانْظُرْ إِلَى آثَارِ رَحْمَتِ اللَّهِ كَيْفَ يُحْيِي الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا إِنَّ ذَلِكَ لَمُحْيِي الْمَوْتَىٰ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ﴾ (Рум/ 50); <<Пас ба осори раҳмати Худованд таваҷҷуҳ кун ки чигуна заминро пас аз маргаш зинда мекунад, ҳароина Ё ҳамон зинда кунандаи мурдагон аст ва Ё бар ҳар коре тавоност>> Ва рӯшан аст ки осори раҳмати Худованд ва зинда шудани замин пас аз маргаш, бо фаро расидани баҳор зуҳури бештаре меёбад ва таъбан таваҷҷуҳи бештареро иқтизо мекунад; Ҳамчунонки корҳои шойистае монанди силаи арҳом ва итҳои мусалмонон дар рӯзҳои оғозини баҳор –ҳаргоҳ ба дур аз исроф, хурофот ва русуми зардуштииён бошад– ишколе надорад, бал тарки ин корҳо дар рӯзҳои дигар аст ки ишкол дорад; Чунонки яке аз ёронамон моро хабар дод, гуфт:

«كُنَّا مَعَ الْمَنْصُورِ فَاسْتَأْذَنَهُ رَجُلٌ مِنَّا لِلْخُرُوجِ، فَقَالَ لَهُمْ: أَيْنَ تَذْهَبُونَ إِنْ شَاءَ اللَّهُ؟ فَقَالُوا: هَذَا يَوْمُ النَّبَرِوَزِ فَنُطْعِمُ أَهْلِيْنَا وَ نَصِلُ أَرْحَامَنَا! فَأَذِنَ لَهُمْ، فَلَمَّا خَرَجُوا قُلْتُ لَهُ: أَأَذِنْتَ لَهُمْ أَنْ يُعْظَمُوا النَّبَرُوزُ؟ فَقَالَ كَمُغْضَبٍ: مَاذَا تُرِيدُ؟ أَتُرِيدُ أَنْ أَقُولَ لَهُمْ لَا تُطْعَمُوا أَهْلِيَكُمْ وَلَا تَصِلُوا أَرْحَامَكُمْ؟! لَا وَاللَّهِ لَا أَنْهَاهُمْ عَنِ الْمَعْرُوفِ! فَلَمَّا رَجَعُوا إِلَيْهِ بَعْدَ أَيَّامٍ قَالَ لَهُمْ: أَأَطَعْتُمْ أَهْلِيَكُمْ وَوَصَلْتُمْ أَرْحَامَكُمْ؟ قَالُوا: نَعَمْ، قَالَ: أَحْسَنْتُمْ! فَافْعَلُوهُمَا فِي كُلِّ سَنَةٍ! فَلَمَّا خَرَجُوا قُلْتُ لَهُ: وَاللَّهِ لَا نُخَالِفُكَ فِي شَيْءٍ قَالُوا: نَعَمْ، قَالَ: إِيَّا وَ الْحَقُّ مَعَكَ وَ الْخَطَأُ مِنَّا» <<Ба ҳамроҳи ҳазрати Мансур будем, пас мардоне аз мо аз он ҳазрат барои рафтан изн хостанд, пас ба онон фармуд: Кучо меравед агар Худо бихоҳад? Гуфтанд: Имрӯз рӯзи наврӯз аст, пас ба хонаводаямон таъом медиҳем ва ба хешонамон сар мезанем! Пас ба онон изн дод, пас чун берун рафтанд ба он ҳазрат гуфтам: Оё ба онон изн додӣ ки наврӯзро таҷлил кунанд?! Пас дар ҳоле ки хашмгин ба назар мерасид фармуд: Чи мехоҳӣ?! Оё мехоҳӣ ки ба онон бигӯям ба хонаводаҳоятон таъом надихед ва ба хешонатон сар назанед?! На ба Худо савганд ононро аз маъруф наҳӣ намекунам! Пас чун баъд аз чанд

Аҳкоми макосиб ва машоғули ҳаром

рӯз ба назди он ҳазрат бозгаштанд ба онон фармуд: Оё ба хонаводаҳоятон таъом додед ва ба хешонатон сар задед? Гуфтанд: Оре, фармуд: Хуб кардед! Пас ин ду корро дар ҳар моҳ анҷом диҳед! Пас ҳангоме ки берун рафтанд ба он ҳазрат гуфтам: Ба Худо савганд дар ҳеҷ чизе бо ту мучодила намекунам магар инки ҳақ бо ту аст ва хато аз мост>>!

Ҳосил онки <<Наврӯз>> дар Ислом ид шумурда намешавад ва махсус кардани он ба бархӣ корҳои шойиста ҷойиз нест, на ба ин маъно ки анҷоми онҳо дар он ҳаром аст, бал ба ин маъно ки анҷоми онҳо дар рӯзҳои дигар низ воҷиб аст, ҷуз корҳои шойистае монанди тавачҷуҳи махсус ба табиъат ва шукри махсус ба даргоҳи Худованд ва ёди махсус аз рӯзи қиёмат ки муқтазои фаро расидани баҳор аст ва табиъатан ишколе надорад; Ҳамчунонки корҳои ғайри Исломӣ бо сибғаи хурофӣ ва зардуштӣ мутлақан ҷойиз нест ва тақлид аз кофирон шумурда мешавад, монанди корҳои марсум дар ҷаҳоршанбеи охири сол ва лаҳзаҳои таҳвили сол ва рӯзи сздаҳуми фарфардин (Ҳамал) ки ҳеҷ як асле дар Ислом надоранд ва баъзан бар хилофи мурувват ҳастанд.

Худованд ба ҳамаи мусалмонон тавфиқи мусалмон зистан ва мусалмон мурданро ато фармояд ки тавфиқи болотар аз ин нест.

Таълиқи шумора: 1
Нависандаи таълиқ: Комбиз

Тарихи таълиқ: 24/04/2016

Дар бораи фарҳанги иди наврӯз назари ҳазрати оқоро дарёфтем; Аммо суъоле ки бароям эҷод шуд ин аст ки куллан робитаи дин бо фарҳанги миллии чист? Албатта бо ин фарз ки фарҳагӣ як миллат як чизи собит набошад ва дар муддати замон ҳам тағйироте дошта бошад.

Худованд шуморо хайр диҳад ва моро бо шумо маҳшур кунад.

Посуҳ ба таълиқи: 1

Тарихи посуҳ ба таълиқ: 02/05/2016

<<Дин>> ба маънои маҷмӯъаи ақоид ва аҳкоми нозил шуда аз

Аҳкоми макосиб ва машоғули ҳаром

ҷониби Худованд аст ки ба иқтизои камоли Ў, айбу нақсе надорад ва таъбан метавонад саъодати мардум дар дунё ва охиратро тазмин кунад, дар ҳоле ки <<Фарҳанг>> –дар инчо– ба маънои маҷмӯъаи одоб ва русуми қавмӣ аст ки ба иқтизои адами камоли ақвом, бе айбу нақс нест ва таъбан наметавонад саъодати мардум дар дунё ва охиратро тазмин кунад ва бо ин васф, вочиб аст ки фарҳагҳо ба дин арза шаванд то ҳар баҳши аз онҳо ки бо он созугор аст ҳифз шавад ва ҳар баҳши аз онҳо ки бо он созугор нест ислоҳ ё тарк шавад. Ба унвони мисол, бутпарастӣ яке аз одоб ва русуми ақвоми мушрик буд ки аз гузаштагонашон ба ирс бурда буданд; Чунонки Худованд ба нақл аз онон фармудааст: ﴿إِنَّ هَذَا إِلَّا خُلُقُ الْأَوَّلِينَ﴾ (Шуъароъ/ 137); <<Ин чизе чуз хулқ ва хӯйи гузаштагон нест>>, вале Ислом ба муъориза бо ин хулқу хӯйи ғалат бархост, то ҳангоме ки онро аз байн бурд.

Аз инчо доништа мешавад ки фарҳангҳои ақвом бояд Исломи шаванд, балки Ислом бояд ба фарҳанги ақвом табдил шавад; Зеро Ислом барои ҳамаи мавзӯёти зиндаги ҳукм дорад ва бо ин васф, мавзӯе нест ки битавон дар бораи он аз Ислом таъбият накард ва ҳар одобу русуме ки бо Ислом мунофот дорад, ғалат аст. Албатта тафовутҳои табиӣ монанди тафовти чинсият, забон, ранг ва наҷод дар Ислом ба расимият шинохта шуда ва омиле барои <<Таъораф>> ба шумор рафта; Чунонки фармудааст: ﴿يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّا خَلَقْنَاكُمْ مِنْ ذَكَرٍ وَأُنْثَىٰ وَجَعَلْنَاكُمْ شُعُوبًا وَقَبَائِلَ لِتَعَارَفُوا ۚ إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَاكُمْ﴾ (Хучарот/ 13); <<Эй мардум! Мо шуморо аз мард ва зан офаридем ва шуморо миллатҳо ва ақвومه барсохтем то якдигарро бишносед, ҳароина гиromитаринатон назди Худованд парҳезкортаринатон аст>>, вале тафовутҳои ғайри табиӣ монанди тафовути ақойид ва аъмол ки ба маънои тафовути парҳезгорӣ аст, дар Ислом матлуб нест ва <<Тафриқа>> маҳсуб мешавад; Зеро ақойид ва аъмоли миллатҳо ва ақвом, бояд аз ақле моя бигирад ва бо дине созугор бошад ки сармояи муштарак ва ҳалқаи иттисоли онон аст ва ба чинсият, забон, ранг ва наҷоди онон ки миёнашон мутафовит аст марбут намешавад; Чунонки фармудааст: ﴿وَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا﴾ (Оли Имрон/ 103); <<Ва ҳамагӣ ба ресмонӣ Худованд ҷанг дар занед ва тафриқа наварзед>> Ва аз ин рӯ, чинсиятгаройи, забонгаройи,

Аҳкоми макосиб ва машоғули ҳаром

ранггаройи ва нажодгаройи дар Ислои писандида нест ва <<Асабият>> шумурда мешавад ва ин ақлгаройи ва дингаройи аст ки дар он писандида аст ва ба ваҳдати миллатҳо ва ақвом бо вучуди тафовутҳои ҷинсиятӣ, забонӣ, рангӣ ва нажодияшон меанҷомад.

Дафтари хифз ва наشري осори
Мансури Хошимии Хуросонӣ
Бахши посухгӯӣ ба пурсишҳо

Бо наҳзати
«Возгашт ба Ислои»
ошно шавед.

Пойгоҳи иттилоърасонӣ дафтари хифз ва наشري осори Мансури Хошимии Хуросонӣ ҳафизаҳуллоҳ таъоло

* Лутфан бар рӯй линки мавриди назари худ клик кунед.

Занҷи мислиби
бозо

Саҳифаи фејбуки
пойгоҳ

Саҳифаи кинаи
телеграмми пойгоҳ